

BÉKEHARANG

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ HAVI KÖZLÖNYE.

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ 40 FILLÉR. A MELLÉKLET 80 FILLÉR. AMERIKÁBAN AZ ELŐFIZETÉSI DIJ PORTÓVAL EGYÜTT 2 DOLLÁR. TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

WALLRABENSTEIN JAKAB, NYIREGYHÁZA, DESSEWFFY-TÉR 10.

Aranydeszkák.

Folytatás.

Az igazi hely.

A deszkák megfűrészeltettek, meggyalultak, ezüst lábukat is kaptak, vajjon most már készen van-e minden?

Koránt sincsen! Nem deszkák kellene, hanem lakás kell, még pedig az Ur hajlékának lakását kell felépíteni. Nem is azért készültek a deszkák, hogy a pusztában parádézzanak vele. Nem is lehetne. Csak egy gyenge szélroham kellene s felborulna az egész deszkatákolmány.

Akármilyen egyszerű dolognak is lássék, de némely megtért lélek még nem érti, hogy Isten miért vette őt munkába. A világból kimentette, Szentlelkével munkájába vette, hogy a nagy gyülekezetnek alkalmas tagjává tegye.

Mennyi önmagában járó hívő van, aki nem gondol arra, hogy ő nem pusztán önmaga számára lélezik, hanem a gyülekezet és mások számára.

Hol az a kifogása, hogy ezzel a testvérrel nem ért egyet, hol az, hogy a másik testvérnek a nézetével nem ért egyet.

A végén emberkerülő és gyülekezetkerülő lesz az ilyen hívő.

Járna a gyülekezetbe, de ott van X.-né önnagysága is, akivel nem rokonszenvezik; járna az egyesületbe, ha nem lenne J. ur az egyesület elnöke.

Ide sem megy, oda sem megy, inkább egyedül marad, egymagában. De vajjon a mennyországban is úgy lesz egykoron? Hisz ott együtt lesznek a különböző népek és fajok és nyelvek! Nincs külön mennyország külön lakosztályokkal a külön nézeteket valló különféle emberek számára!

Legyen távol tőlünk az ilyen gondolkodás! Mi együvé tartozunk. Ha a te deszkád hiányzik, akkor hézag marad az Ur hajlékában! Ha vissza vonulsz s nem akarod magad a nagy egészbe beosztatni, akkor az Ur hajléka nem lesz kész!

Szükséged van a gyülekezetre s a gyülekezetnek is szüksége van rád. Az adományok különféleképpen osztattak szét. Egyik ilyen, másik olyan talentummal rendelkezik. Tehetségét mindenkinek úgy kell érvényesítenie, hogy ebből a köznek legyen haszna. Senki sem tarthatja meg a maga számára tehetségét, mert ezáltal megrövidíti a gyülekezetet.

Különösen konferenciák alkalmával tapasztaltam, hogy a szónoki tehetségek milyen különfélék. Az egyik ünnepi komolysággal beszél, a másik viszont tréfás élénkséggel. Az egyik elméleti ismereteket közöl, a másik pedig inkább gyakorlati ismereteket ad.

Ez a kölcsönös összműködés, az egymás kiegészítése oly szép volt! Ha minden egyes szónok egy és ugyanazon módon, ugyanazon tehetséggel beszélt volna, az nagyon unalmas lett volna. Ha csak elméleti dolgokat tárgyaltak volna, az egyszerű emberek ezt nem értették volna s viszont, ha csak gyakorlatiokról lett volna szó, akkor a hallgatóság gondolkodni szerető tagjai nem nyertek volna.

A gyülekezetben így meg van a talentumoknak Isten által akart különbözősége. Isten mindenkinek egyéni tulajdonságát és sajátosságát felhasználja a gyülekezet javára. Azért nem izolálható magad!

Ha mégis megteszed, önmagadnak ártasz vele legjobban. Amint a szélroham telborítja a deszkát, ha az egyedül áll, éppen úgy az ellenség is hamar elbánik veled, ha egyedül állasz. Szükséged van arra, hogy a gyülekezethez csatlakozzál.

Mondjuk, hogy állna egy kalász egymagában a mezőn. Ha jön a szél, mi történnik? A kalászt megtöri s a földre dobja. De nem egy, hanem százezer kalász áll egymás mellett. Most fújhat a szél akármilyen nagy erővel. Egyik kalász a másikhoz simul s így megvédi egyik a másikat. Ime ez a kép megérteli veled a gyülekezeti közösségnek áldásos voltát.

Nagyon balga vagy, ha azt gondold, hogy neked nem kell csatlakoznod, te nélkülözheted a többi deszkát! Senki sem nélkülözheti Isten gyermekeinek közösségét anélkül, hogy ennek kárát ne vallaná. Ebben a

közösségben csiszolódnak, megjavítatunk, ki-
egésztettünk. Itt biztatnak, bátorítanak, buzdí-
tanak, intenek!

Micsoda nagy áldás rejlik abban, hogy
mi nem önmagunkra vagyunk utalva, hogy mi
egy nagy egésznek lehetünk a tagjai.

Éppen azért lépj ki zárkózottságodból
és csatlakozz a baloldali, valamint jobboldali
deszkához. Ezeknek a deszkáknak szükségük
van rád és te néked is szükséged van ő
reájuk.

Ez az igazi hely számodra.

Megfigyelted talán már az ácsok mun-
káját, ha gerendát faragnak. Egy bizonyos
jellel ellátják, hogy erről ismerjék fel a helyet,
melyet az épületben ennek a gerendának el
kell foglalnia. Minden gerendának meg van a
maga helye. Más helyre nem lehetne tenni.
Éppen így van ez a deszkákkal is. Nem min-
den deszka való minden helyre. Isten egy
bizonyos helyre szánt minket s annak a helynek
megfelelően el is készítet.

Hidd el, az Istentől rendelt hely a leg-
jobb hely számodra! Te talán más helyet óhaj-
tanál; de az a hely, ahova az Isten állított,
az az igazi hely. Efelől nyugodt lehetsz!

Ne pazarold arra az időt, hogy helyedet
egy másik deszkának a helyével elcseréljed.
Ez céltalan s balga dolog! Ha odajutnál az
általad óhajtott helyre, kérdés, hogy akkor
boldog lennél-e? Csak elégedj meg azzal a
hellyel, amelyre Isten állított. Légy azon a

helyen hű! Élj az Isten dicsőségére és az
emberek üdvösségére. Töltsd be helyedet lelki-
ismeretesen!

Tudd meg azt is, ha Isten téged rendelt
egy bizonyos helyre, hogy azt kitöltsd,
akkor azt senki más nem ölheti ki. Isten
rád bízott feladatokat, amiket más nem való-
síthat meg, csak egyedül te!

Azért hát ne nézz sem jobbra, sem balra,
hanem töltsd ki hűségesen, lelkiismeretesen
helyedet, akár olyan hely az, ahol sokan lát-
nak, akár pedig olyan, ahol senki sem vesz
észre. Nem az a fontos, hogy az emberek mit
mondanak rólunk, hogyan ítélnek meg, hanem
az a fontos, hogy Isten lásson minket s ő
legyen velünk megelégedve. Ő pedig igazán
csak a hűséget nézi.

Ha nem lehetsz építőmérnök, esetleg
pallér lehetsz. De ha még ehhez is kevés
volna tehetséged, lehetsz téglahordó, vagy
homokot-hordó napszámos.

Ha így gondolkozunk, akkor ez nagy
hasznára van a gyülekezetnek s önmagunknak
is. Istennek az ilyen gondolkodás tetszik.

Csatlakozz azért a lehető legszorosabban
a szomszéd deszkákhoz. Ne legyen a legki-
sebb rés sem, mert az ellenség ezen át könnyen
behatolhat. Ha pedig egyszer benn van,
akkor oda van az áldás. Jaj ott, ahol egyik
testvér, vagy testvérnő panaszkodik a másik
ellen! Ott rés támad, ott nem tartanak úgy

Egyedül a nagyvilágon.

(Folytatás.)

VII.

Hetek múltak el azóta, Carly annyit kere-
selt az utolsó időben, hogy végre cipőt is
tudott venni magának. London külvárosának
egy elhagyott utcájában laktak az ócskások s
ezek között ismert egyet Carly, oda ment el
hát egy szép napon, hogy cipőt vegyen
magának. A kereskedő sokáig nem talált
megfelelő cipőt a fiu számára, de azután mégis
megállapodtak egy pár cipőben, bár az is tul-
ságosan nagy volt.

Carly boldogan lépkedett új cipőjével s
örült, hogy Sarolta kisasszony, akit az nap
délutánjára vártak, nem kifogásolhatja többet
meztelen lábait. Még messzi volt Olivér laká-
sától, de nem is igen sietett, mert tudta, hogy
csak hat óra körül készülnek el Oliverék a tea-
zással s ő semmiesetre sem akart hamarabb
ott lenni, mint asztalbontás után.

A mint egy széles átjárón akart Carly a
tulsó oldalra átmenni, egy narancs héjon el-
csuszott s oly erővel vágódott a járda köveze-
téhez, hogy pár pillanatig eszméletlenül fekve
maradt. A mint aztán lábra akart állni, nem

tudott és halk kiáltással újra a köveztet esett.
Nagy nehezen és csak úgy négykézláb átcsu-
szott a járdán és a nagy áruháza kapujának
egy zugában húzódott meg halk zokogással.
Kétségbeesésében eszébe jutottak Olivér szavai:
bár hol is vagyok és bármily egyedül, Jézus,
az Úr, mindig velem van és mindig meghall-
gat, ha hívom és kérem őt. Es zokogva
mondta: „Ó Jézus te jó Úr, segíts rajtam!”

Most lépések közeledtek és Carly érezte,
hogy valaki vállára tette kezét. „Mi az, csak
nem az én kis uccaseprőm zokog itt? Mit csi-
nálsz? Hideg van itt nagyon kicsikém, meg-
fázol.”

„Elestem és nagyon fáj a lábam“ vála-
szolta Carly elcsukló hangon.

„Mutasd csak“ mondotta az idegen és
figyelmesen tapogatta végig a fájós lábat. „Hát
ez bizony el van törve“ folytatta aztán „hol van
otthonod kis fiam?“

„Nekem nincs otthonom“ válaszolt a fiu
szomorúan.

Az idegen leveletette kabátját, letakargatta
vele Carlyt és elsietett, pár perccel később egy
kocsival tért vissza.

Carly, ki ugyan nem vesztette el egészen
eszméletét, de a nagy fájdalomtól bágyadtan
feküdt, csak homályosan érezte, hogy mi tör-

Össze, mint kellene s akkor az ellenségnek nyert ügye van.

„Lám mily szép, ha a testvérek egyet-értésben élnek! Ott az Ur áldást és életet ígér mindöröktől fogva, mindörökké“.

Bár egyesülnének szorosabban a hívők, hogy erőteljesen és hűségesen összefoghatnának az ellenséges világ és ennek fejedelmé ellen.

Vajjon a te életedben meg volt-e ez az összefogás, avagy hiányzott? Igyekezz azon, hogy meg legyen. A körülmények naponta súlyosabbak lesznek. Az Ur gyermekei számára mindig nehezebb és nehezebb lesz a helyzet a gyárakban a műhelyekben, az irodákban, az iskolákban, a kaszárnyákban és üzletekben.

A jövőben még nehezebb lesz. A végén már oly nehéz lesz az élet, hogy senki sem tud venni, avagy eladni, csak aki a fenevad bélyegét viseli a homlokán és a kezén. Akkor a Jézus követői éhenhalnak!

Ime ezért vérted fel magad! Nem állhatsz meg egy magadban! Szinte rákényszerítettünk arra, hogy mint Jézus követői egymással szorosabban egyesüljünk. Éppen azért mégegyszer intlek, ne maradj egyedül, hanem osztd be magad az Ur hajlékába, a gyülekezetbe, Isten kedvéért, a gyülekezet kedvéért, és önmagad érdekéért!

(Folyt. köv.)

HIREK.

— **Tagfelvétel Döbröcközön.** Az Ur kegyelméből Schmidt testvér a döbröcközi gyűlekezetben Urnapján felvett 5 rendes és 7 próba tagot.

Dombováron is szaporodtak tagjaink. Felvételt 1 rendes és 7 próbatag. Kérjük az Ur kegyelmét az ujonnan felvett testvéreinkre, hogy nevük ne csak a mi anyakönyveinkben álljon, hanem fel legyen jegyezve a mennyekben is.

— **A svájci évikonferencia május hó 18--22-ig tartatott Baselben.** Magyarországi missziókat Funk M. képviselte s az itteni munkáról tett jelentésével igyekezett számunkra barátokat s jóakarókat találni. A svájci konferencia 11000 tagot számlál és 25000 vasárnapi iskolás gyermeket. A munkát 75 predikátor végzi. Az önkéntes adományok összege 1.200.000 pengő volt. A betegápolás nehéz, de szép munkáját 200 diakonissza végzi. A 100000 lakost számláló Baselben három methodista kápolnánk van. A svájci államegyház hivatalosan képviseltette magát konferenciánkon Hausmann lelkész-tanárral. Zürichből pedig külön erre a konferenciánkra eljött dr. Keller lelkész, hogy a svájci egyházak szövetségének üdvözlét átadja. Milyen másképen fest ez a szép egyet-értés, nem úgy mint nálunk, ahol munkánkat

ténik vele Érezte, hogy kocsiba ültetik s hogy rövid kocsizás után egy nagy világos helyiségbe viszik, a hol jólévője barátságos, de ellenvetést nem tűrő hangon így szólt:

„Tudom, hogy nem szoktak szerencsétlenül jártakat az uccáról otthonunkban felvenni, de mit csináljak a kicsivel? A gyermeknek nincs otthona, itt pedig biztosan akad üres ágy a számára s ezért hoztam ide. Szívesen fizetek érte, csak legyen szeretetteljes gondozásban része. „Ugy-e barátom mindent megteszel, hogy a gyerek lába hamarosan rendbe jöjjön?“ kérdezte a mellettük álló orvostól.

A jóságos arcú orvos szeretettel hajolt a kis beteg fölé.

„Ugy-e jó és engedelmes leszel kis fiam és csöndesen viseled a fájdalmat is?“ kérdezte Raleigh ur Carlyt.

„Igen, de azután mindjárt elmehetek?“ kérdezte megijedve Carly.

„Az lehetetlen kicsikém, a míg a lábad meggyógyul egynehány hét fog eltelni“ de hiszen itt jó dolgod lesz s ha nincs otthonod, hová is mennél?

„Igen, de Dolly, mit csinál majd Dolly, ha oly soká nem megyek el hozzájuk?“

És a fiu annyira kétségbe volt esve, hogy Raleigh ur megsajnálta és megígérte, hogy el-

megy Olivérhez és elmondja a történeteket és megkéri Olivért, hogy látogassa meg Dollyval Carlyt.

Ezen aztán megnyugodott s csöndesen türt el minden fájdalmat, a mi pedig nem is volt oly csekélység.

Másnap délután az öreg Olivér Dollyval elment a gyermekotthonba. Az ősz ember, szőke kis unokájával oly megható volt, hogy mindenki szívesen fogadta és beszélgetett velük. Nagy előzékenységgel vezették a nagyterembe, a hol Carly sápadtan és bágyadtan feküdt fehér tiszta, ágyacs-kájában. Alig fedezte őt fel Dolly a sok beteg gyermek között, ujjongva futott el hozzá és mintegy varázsütésre megváltozott Carly arckifejezése is. Az öröm lágy melegséggel ömlött el szenvedő kis arcán és eltörölt onnan minden fájdalmat. Reszkető kis keze szeretettel cirógatta Dolly szőke hajfürtjeit, míg szeme végtelen gyöngédséggel csüngött a kis leány kedves mosolygó arcán.

„Édes kis bogaram, hát eljöttél én hozzám? Ugy-e most nem szöktek meg tőletek, most tudtátok hol vagyok? Ha tudnád mily keserves volt, hogy nem tudtam tegnap eljönni hozzátok“ mondotta halk hangon.

„Nagyon fáj kis Carly? kérdezte részvétellel Olivér, míg Dolly szemeiben könnyek

még nagyon becsméri s üldözik. Tudunk kell azonban, hogy az igazi, élő tagokat a Krisztus testén, minden időben üldözték s ez így van jól.

— **Novi-Sadon**, a methodista leányiskola nyáron át üresen álló helyiségeiben szünidei üdülõket rendez a jugoszláviai missziói konferencia az ifjuság részére. Az első hét jul. 4-9 ig tart. A második hét jul. 11-16-ig. A harmadik hét jul. 18-23-ig. Ha a hely engedi, akkor felnõttek is résztvehetnek, különösen a 2 ik hetet szánják nemcsak az ifjuságnak, hanem a felnõtteknek. Naponta 10 dinárba kerül az ellátás. Érdeklõdni lehet: Jakob János superintendensnél Novi-Sad, Musickoga ul. 5, vagy Mayer F. predikátornál, Novi-Verbász, 436.

— **A vallásszabadságért.** Az evangéliumi prot. szabad egyházak hívei az 1606-iki bécsi béke megkötésének évfordulóján, jun. 23 án, csütörtök este fél 7-kor Budapesten, a Bocskay-szobor előtt emlékünnepet tartottak, melyen nagy számban résztvettek a baptisták, methodisták és szabad keresztyének. Imádkoztak: dr. Szalós A. methodista, Tirzmann B. baptista prédikátor; beszédet mondtak: Kristóf D. bapt. theol. szemináriumi tanár és Kiss F. egyetemi magántanár. Az újpesti bapt. gyülekezet ének- és zenekara kísért a közönséget. Csopják A pedig bibliát olvasott.

Ez az alkalom is megmutatta ugy a hi-

võknek és világiaknak, mily szép az, ha Isten gyermekei egyetértve, magasztalják az Urat, a jó Pásztort!

— **Kitüntetés.** Szeretett püspökünket, dr. Nuelsent a német vöröskereszt első osztályú érdemkeresztjével tüntették ki, azon nagy szeretetmunkáért, amit éveken át, az elszegényedett német nép érdekében kifejtett.

— **Szomoru adatok.** Németországban az utolsó években 25.000 nõ halt meg magzatelhajtás miatt. Nem segít ezen a szomoru tényen a szigorú törvény, egyedül a bibliai hit, mely a gyermekeket Isten ajándékának veszi.

— **A hernhuti testvérgyülekezet,** angol ága, oly sok misszionáriust tud a pogányok közé küldeni, hogy tagjait tekintve, minden 60-ik hernhuti misszionárius. De ez is csak ugy lehet misszionárius, ha az otthonlevõ 59 tag, buzgó missziói lelkesülettel rendelkezik, ha igazán hívõ, imádkozó s adakozó lélek. Bár lennének a mi tagjaink is mind igazi misszionáriusok.

— **Tizedfizetõ milliomos.** Colgaterõl, a nagy amerikai szappan királyról és többszörös milliomosról van feljegyezve, hogy 16 éves korában hagyta el az apai házat, hogy Newyorkban valami foglalkozást keressen. A hajón egy öreg kapitánytal találkozott, aki érdeklõdött szándéka felõl. Mielõtt kiszállott a fõ, az öreg kapitány ezt a tanácsot adta neki: „A te mesterséged a szappangyártás. Bárhová kerülj, jó

csillogtak és kis kezei szeretettel simogatták a fõ sápadt, sovány arcát.

„Már most nem fáj oly nagyon, de még nem tudok megmozdulni, õh de tegnap nagyon, nagyon fáj s ha a jószágos Raleigh ur nem könyörül meg rajtam, biztosan megfagytam volna odakünn a hidegben, mert semmikép sem tudtam megmozdulni. És képzelje kedves Olivér ur, még az oly keservesen megvásárolt cipõmet is elvesztettem, mert elhagytam az utcán.“

Olivér megvigasztalta és biztatta, hogy ha megint egészséges lesz, hamar tud majd cipõt venni, a tavaszi esõs idõ bizonyára nagy keresethez fogja juttatni. Ez látszólag megvigasztalta Carlyt s bizakodva tekintett Olivérre, a mint ez most bucsut mondott neki.

A barátságos ápolónõ, ki nagy érdeklõdéssel vette körül Olivért és Dollyt, megmutatta az õregnek az egész gyermek otthon s ez nem gyõzte eléggé csodálni a világos, napos tiszta, szellõs, helyiségeket, a fehér ágycskákat és az ápolónõk szeretetteljes fáradozását.

„Mit mondott volna az Ur Jézus, ha már az õ idejében létezett volna egy hely, a hol ilyen nagy szeretetet talált volna? Bizonyára mindennapos vendég lett volna itt s hogy gyó-

gyitgalta volna a gyermekeket! De hiszen most is itt van és most is törõdik velük“ mondotta aztán megnyugodva és halkan még hozzáfûzte: „õh Úram áldd meg a betegekkel foglalkozó embereket és áldd meg a gyermekeket is. Úram áldd meg mindnyájukat.“

Nem szívesen távozott Olivér, de a látogatási idõ letelt s miután az ápolónõ még piszkót adott Dollynak, lekísérte õket a kapuig, a hol barátságosan bucsuzott el tõlük. Olivér és Dolly lassan sétáltak hazafelé s még otthon is mindig a szép és kedves gyermekotthonról beszélgettek, a hol Carly oly jó és szeretetteljes ápolásban részesül.

(Folyt. kõv.)

=====

Krisztus az élõ viz. Nemcsak üdit. táplál, de miként a tõlgyfa a vízben megkövesedik, ugy Ő is megkövesít minket, átítat és megvéd a világ férges és szuja ellen.

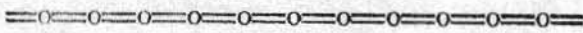
*

A világi országok erejét a seregek harci lármája jellemzi. A Te erõdet Úram a lelkünk csendessége. Óh add Úram e csendet nekünk, hogy mindenkor érezhetõ legyen lelkünkben a Te országod ereje.

szappant csinálj, becsületes mértékkel mérj, add meg Istennek, ami az Istené, egy tizedet minden dollárból s meglásd Isten meg fog áldani." A fiu hosszú keresés után kapott munkát s megkereste az első dollárt. Eszébe jutott a kapitány mondása s félre tette első jövedelméből az első tiz centet. Néhány év alatt egy nagy szappangyárnak a vezetője, majd tulajdonosa lett s a könyvelőivel külön rovatot vezetettelt jövedelme tized részéről, majd 15-öd részéről. John D. Rockefeller, akinek évi jövedelme 40.000.000 dollár körül van, mondotta, hogy amikor 8 éves volt és naponta 10 centet keresett, akkor kezdte már félretenni jövedelme tized részét. Mikor meggazdagodott, akkor is megtartotta ezt a szokást s azt mondotta, ez életének legnagyobb áldása. Mi lenne, ha te is megpróbálnád a tizedfizetést?

— 480 millió dollár az amerikai takarékbetétek egy évi összege. Amióta Amerikában életbelépett az antialkoholizmus, a gazdasági élet s a jólét hihetetlen módon fellendült. A szesztilalomnak a munkaképességre, munkateljesítményre s így a nép gazdagodására is igen nagy befolyása van. — Ez a hír is bizonyítja, hogy mégis csak van haszna az abstinent életnek.

— A Brit és Külföldi Bibliatársulat évi jelentéséből megállapítható, hogy a lefolyt fizleti évben 593 nyelven 10.128.087 példány Szentírást vagy szentírási részt adtak el. E hatalmas mennyiség legnagyobb része — 4.140.000 darab — Kinában nyert elhelyezést, dacára, hogy pl. Kinában alig egymillió a keresztyének száma. Ez a mennyiség azért feltűnő, mert a múlt évben, majdnem az egész esztendőben polgárháborúk dúltak Kinában.

Nem élet Nélküled az élet...

Irla : Várallyay Jenő.

Nem élet Nélküled az élet,
Ő Jézus, boldogtalan aki nem ért meg.

Nincs fény, nincs üdvösség sehol, csak Nálad,
Ki gondos, szerető atyja vagy a világnak.

Boldogan ülünk lábaid körül,
MILLIO gyámolatlan gyermek. Mind kacag és örül.

De jaj, leszáll szívünkre mindjárt a bú,
Ha vélkeziünk és a Te arcod szomorú.

Am vérző bánatunk hamar fölenged,
Mert megbánt bűneinket elfelejtéd

Elfelejtéd, elnézed, megbocsátod,
Ha oktalan gyermekeid közül valamelyik bántott.

Mentőszertetet.

Egy fiatal ember rossz utra tévedt s lefelé zúllott a lejtőn. Az apai házat elhagyta s egy rablóbandának lett a tagja, majd a vezetője. A nép rettegett tőle, mert kegyetlen volt. Édesapja nagyon szerette s kész lett volna eltévelyedett fiának megbocsátani, de nem volt senki, aki vállalkozott volna arra, hogy fiát erről tudósítsa. Mindenki félt a pusztában lesekkedő rablóktól. A rablóvezérnek azonban volt egy öccse, aki őt igen szerette. Ez vállalkozott rá, hogy hírül vigye gonosz bátyjának azt, hogy édesapja hajlandó megbocsátani, csak térjen haza s kezdjen új életet. Az apa drága ajándékokat adott fiának utra valóul, hogy ezekkel örvendeztesse meg gonosz bátyját s bizonyítsa ezen ajándékokkal, hogy apja őt még mindig szereti. A fiu elment, hogy felkeresse bátyját. A rablók kezébe esett, ezek rátámadtak, halálos sebet ejtettek rajta s mindenétől megfosztották. A kirabolt fiu azt mondta: „Elvehettek tőlem mindent, csak arra kérlek, vezessetek vezetőrekhöz, beszélni szeretnék vele“. Megtették. A rablóvezér felismerte öccsét, nagyon sajnálta, hogy így járt. De öccse utolsó erejét összeszedve azt mondotta: „Atyánknak üzenetét jöttem átadni. Azt üzeni általam, hogy még mindig szeret, hagyj abba bűnös életedet s térj haza az atyai házba, ő szívesen megbocsát Meglásd, szeretni fog!“

A rabló szíve meglágyult, szemébe könnyek gyűltek. Öccse bár belehalt sebeibe, de ő megundorodott eddigi bűnös életmódjától, visszatért édesapjához s ott új életet kezdett. Mindig hálával emlékezett meg öccséről, aki iránta való szeretetből esett a rablók kezébe s meghalt, csakhogy ő hazakerülve, éljen!

Kedves lélek: Jézus nagyobbat tett, mint ez a testvér, akiről történetünk szól! Az ő szeretete nem egyetlen egy embert, hanem egy egész emberiséget körülölelt s értesítette arról, hogy a menyei Atya kész megbocsátani minden hozzá visszatérő bűnösnek.

Bűnösnek érzed magad? Letértértél a keskeny útról? Megszegted a parancsolatokat? Megvetnek az emberek? Érzed büneid súlyát? Nyűgös a bűn testi és lelki következményei alatt? Óh, nézz fel a Krisztus keresztiére s lásd meg az általszegzett helyeket s értsd meg Krisztusod szavát: Ezt tettem érted, szeretetből, hogy megbizonyosodjál afelől — Isten ugy szerette a világot, hogy engem kész volt feláldozni a bűnös világért!

Értsd meg, kedves lélek, hogy Isten szeret téged s vár mig megtérsz, vár mig hazatérsz! Ő befogad atyai házába, karjaiba zár, csókot nyom homlokodra, fiává fogad s erőt ad arra, hogy újjászületésed után ugy élj, mint az Ő megváltott gyermekéhez illik; ugy élj, hogy nevének s országának dicsőséget szerzel!

Jézus ime, így akar téged is, szeretettel kimenteni a bűnből, megmenteni az örökélet számára.

W. J.

Szeresd felebarátodat.

Pákozdi Miklós valahol ott a Nyírségen túrta a földet. Igazán túrta Két ember helyett is dolgozott. Meg akart gazdagodni. A garast hétszer is a fogához verte mielőtt kiadta volna. Így tényleg nagyon gazdag lett, de gazdagságával együtt a fősvénysége is nőtt; hideg, rideg szívé ember lett.

Volt szép tanyája, pár száz hold földdel. Ló, szarvasmarha, juh sem kevés. Még erdeje is volt; úgy hogy tüzelőt solt'sem kellett venni, hanem még eladhatott fát, jó pénzért. El is adott sokat, de szegényeknek soha egy rőzsét nem ajándékozott; Csak úgy gyűlt a sok bankó halomra. Itt ott megszámlálta, megsimogatta a sok pénzt. Már több milliója volt.

Mivel minden idejét a pénz vette igénybe, csak későn gondolt a nősülésre. Feleségével azonban nem sokat törődött. Egyik is, másik is csak a munkával bajlódott egész nap. Nem érték rá hogy egymással vagy ismerősökkel, vagy a lelkükkel is foglalkozzanak. Szívéük köré lassanként valami jégkéreg borult. Se egymást, se felebarátjaikat nem szerették. Így éldegéltek és így multak az évek.

Tíz évi házasság után egy lányka született. A kis lányka nagyon barátságos s jószívé lélek volt, ki különösen édes anyjához ragaszkodott. Édes anyja itt-ott meg is csókolta, de csak akkor, ha az apa nem látta.

Mikor a kis lányka 16 éves volt, megbetegedett az apa, mégpedig súlyosan. Az orvos igen aggódó szemmel vizsgálta. Felesége is a legkomolyabbtól tartott. Az öreg Pákozdi Miklós is érezte, hogy a betegség ezuttal alaposan megfogta. Az orvosnak és feleségének komoly arcáról ítélve ő is aggódott s arra gondolt, hátha a betegség sirba dönti! A kis Mariska is többször oda lépett a súlyos beteg ágyához s könnyes szemmel nézte édes atyját. Egy alkalommal azt kérdezte Pákozdi a kis lányától: „Mondd csak kislányom, miért sírsz? Csak nem gondolod, hogy meghalok?” Erre Mariska nagyon megijedt. Hirtelen azt sem tudta, hogy mit is feleljen. Édes anyja a lelkére kötötte volt, hogy valahogyan el ne árulja apjának, hogy a betegség nagyon komoly. Így inkább kitérő választ adott. Azt mondta:

„Nem miattad sírok édesatyám. De a szegény Korszós bácsira gondoltam, akít nagy baj ért. Megdőglött a tehénkéje. Ma találkoztam Korszós bácsival s azt mondta, hogy most már nem tudja, mit kezd beteges feleségével és nyolc gyermekével. Másik tehenet már nem tud venni, erre nincs tehetése.”

Ezzel Mariska nem mondott valótlan, mert reggel tényleg ott volt Korszóséknál s egy nagy kosár élelmiszert és ruhát vitt a szegény nélkülözőknek. Mikor erről az utjáról

visszajött, igen szomorú volt. De mikor édes anyja megmondta neki, hogy az orvosnak már semmi reménye sincsen apjuk felgyógyulásához, akkor Mariska forró könnyeket ontott. Ha apja kemény szívé ember is volt, Mariska azért mégis szerette. Mindig remélte, hogy apja talán mégis meg fog még változni. Mariska igen istenfélő, buzgó lélek volt, s azért most igen busult, hogy atyja így fog meghalni hitetlenül, megterés nélkül. A kis lány jól tudta, hogy édes atyja nem hisz a tulvilágban, templomba sohasem járt. A vallásról, bibliáról, Istenről mindig megvetőleg nyilatkozott. A kis lány azt is jól tudta, hogy édes atyja csak a pénzes zacskón csüngött. Szerette volna édes atyjának megmondani, hogy az orvos már feladott minden reményt, de nem volt hozzá lelke.

A nehéz beteg elhitte amit Mariska Korszósékról mondott. El is gondolkozott a Korszós szomszéd nehéz sorsán. Összehasonlította a maga sorsát a szomszéd sorsával. Megállapította, hogy neki mindig minden bőven volt de Korszósnek bizony sokszor alig volt betevő falatja. Páhozdinak évről évre növekedett a vagyona, Korszósnál pedig csak a gyermekek száma emelkedett évről-évre. Már hat fia volt s neki a jómódu gazdának, még egyetlen egy sem. Pedig úgy szeretett volna egy fiút, aki majd öröklő tőle a sok földet s a sok pénzt.

Pákozdinak, amint így Korszósékkal foglalkozott, egyszer csak eszébe jutott egy még gyermekkorában megtanult bibliai vers, amelyet mindezéideig teljesen elfelejtett volt, de most hirtelen emlekezett rá. Ez a vers a következő volt: „Szeresd felebarátodat mint tennemagadat!” Ez a vers most különösen foglalkoztatta.

Úgy szeressük felebarátunkat, mint önmagunkat. Eddig Pákozdi senkit sem szeretett, csak önmagát. Senkinek nem adott semmit, inkább rakásra gyűjtötte a vagyont s a pénzt.

Erre eddig sohasem gondolt — s nem látta a maga életét ilyen önzőnek mint éppen most. Vajon mi okozta benne ezt a változást? A betegség, vagy a haláltól való félelem? A halállal addig nem törődött, de most, hogy oly komolyra fordult a betegsége, mégis gondolt rá, hátha meg kell halnia — ő pedig szeretne még élni. Még nem szeretné itt hagyni a sok gyűjtött vagyont; szeretné még élvezni.

Az örökéletben nem hitt s így nem is vigasztalhatta magát, egy szebb életbe vetett reménységgel. Ebben a tekintetben igazán szegény gazdag volt.

Ettől a naptól fogva azonban hogy Mariska Korszósékról beszélt, Pákozdi gondolatai sokat foglalkoztak Korszósékkal. Megállapította, hogy sok szívességet tehetett volna

velük de semmit sem tett, egész életén át. Szinte sajnálta s fájlalta. Most arra gondolt, hogy neki, mint gazdag embernek talán mégis lehetne és kellene most a szegény bajba jutott családon segíteni. Arra gondolt, hogyha Korsósniak egy disznót, meg egy tehénét adna, neki még maradna elég. Ugy is, ha meghal, mit ér neki a sok tehene meg a sok disznó. Feleségének, meg leányának viszont marad elég vagyon, ők nem nélkülöznek azt a tehénkét, meg azt a disznót. Korsóséknál pedig igen nagy lenne az öröm és boldogság a kapott ajándék miatt. Ugy sem ajándékozott még el soha semmit. Hátha ez a jótett meghozná lelke nyugalmát, békességét! Aztán ezzel a jótettel, Isten előtt is talán egy kis kegyelmet nyerhet. Hátha mégis csak van tulvilág s Isten számon kéri földi életét! Pákozdi most ilyen gondolatokkal foglalkozott. Amikor valaki ott áll az örökkévalóság küszöbe előtt, akkor másképpen gondolkodik, mint mikor duzzad valaki az egészségtől.

Egész lénye megváltozott. A ridegség eltűnt s valami melegség ömlött végig egész lényén, amit felesége és leánya nagy örömmel vettek észre. Mily jó lenne ha apjuk tényleg magába szállna, megtérne még mielőtt meghalna. Ez lenne szívük hő vágya! Hátha pedig megtérne s életben maradna, ez lenne csak igazi öröm és boldogság!

Egy nap mikor megint ilyen gyengének érezte magát, s Mariska hűsítő italt nyújtott neki, megfogta kis leánya kezét s azt mondta:

„Mariskám, azóta, hogy Korsósékról beszéltél, nem megy ki a fejemből, hogy szegényeknek mennyit kell küzdeködniök s nélkülözniök. Szeretnék sorsukon könnyíteni. Azt gondolom, hogy édes anyádnak s neked még mindig elég sok vagyon marad halálom után, akkor is ha Korsóséknak 2 tehénét és két disznót adunk. Hadd legyen egyszer nekik is jó dolguk az életben. Eddig ugy sem adtam se nekik, se másnak semmit, s mindig eszemben van az a bibliai vers amit gyermekkoromban tanultam, „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Legalább így jóváteszem életem végén azt, amit eddig elmulasztottam.”

Mariska az örömtől nem tudott szólni, csak könnyezett s simogatta édes atyja remegő kezét. Végre mégis megszólalt s azt mondta: „Mindig tudtam édes atyám, hogy te jó vagy s jó szíved van!”

Hogy ezek a szavak hogyan hatottak a betegre, azt Mariska nem tudta, mert ha tudta volna, nem mondta volna. De a beteg e szavakból megtudta azt, hogy ő nem volt jó, hogy feleségéhez és kislányához is kegyényes, s mindenki iránt közömbös volt. Most ébredt annak tudatára, hogy felebarátait nem szerette, pedig tehette volna.

Ettől fogva csendesen elmélkedett. A lelkevel foglalkozott. Föld, jószág, pénz már nem érdekelte.

Mikor Korsós szomszéd meglátogatta s ágyánál leborult, lázas kezét csókolgatva s jótéteményét mágköszönve, olyasmit érzett a szívében, amit életében még sohasem érzett. Sajnálta, hogy ezt a jó érzést nem igyekezett vagyonával többször megszerezni. Hisz lett volna rá alkalma bőven, s lett volna miből adakozni. Csak most eszmélt arra, hogy Isten azért adja a vagyont, hogy ezzel viszont azok akiknek jutott, jótékonykodjanak.

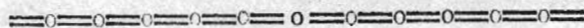
Pákozdi még igen sokáig betegeskedett, mielőtt a halál megváltotta volna szenvedéseitől. De nem zúgolódott a betegség miatt, ellenkezőleg örült neki, mert betegsége alatt igen jó alkalma volt feleségét és leányát jobban megismerni s megszeretni, mert hisz eddig csak a vagyonát szerette. Arra is nyílt még bőven alkalma, hogy a szegényeken könyörületet gyakorolhatott s megtapasztalhatta, mily boldogságot szerez az adakozás s annak a bibliai versnek megtartása: „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”

Pákozdi még azt is megtanulta betegeskedése alatt, hogy Istenének hálát adott a betegségért és szenvedésért, amely nélkül soha sem lágyult volna meg a szíve, se hozzátartozói, se felebarátai iránt. Hálát adott Istennek, hogy habár későn, de mégis legyőzhette fősvénységét s vagyonával jótékonykodhatott ott, ahol arra szükség volt. Örült, hogy mielőtt meghal, még Isten országa egyes intézményeire is gondolhatott s egyegy nagyobb összeggel támogathatta az árvákat, elhagyottakat, ügyefogyottakat, megvetetteket.

Mikor utolsó órája közeledett, már nem félt a haláltól. Szívében már nem a hitetlenség uralkodott, hanem az élő hit, mely tudja, hogy aki az Urban hál meg, az él, ha a földi porsátor össze is tört. Fejét felesége ölébe hajtotta, kezét Mariskája kezébe téve, ugy szenderedett el csendesen s felébredt oda át, a megváltottak hazájában, az Ur színe előtt.

Korsósék életük végéig emlegették a jószívű jótékonykodót, aki életüket megkönnyítette. A feleség és a leány pedig, bár fájlalták édesatyjuk elvesztését, bensőleg mégis örültek, hogy mint ujonnan született, megtért lélek mehetett az örök életbe.

Forrás után szabadon: W. J.

Ha én a fehérbőrű európai azt mondom neked, hogy szerecsen vagyok, ugy-e kinevetsz és nem hiszed el, mert hiszen nem látszik rajtam, hogy valóban néger volnék. Látszod épen így hiába állítod magadról, hogy keresztyén vagy, ha nem látszik rajtad,

Isten nem csufoltatja magát. Egy a Szt. Irásban igen járatos ember, aki rendszeren eljárt a templomba és egy vasárnapi iskolát is vezetett, egy Istentagadó előadását hallgatta. Ez az előadás olyan mély benyomást tett reá, hogy hitében megtántorodott. Lelkes követője lett az istentagadónak, s az embereket a kocsmába hívogatta. Egyszer egy jámbor asszonyt akart a kocsmába huzni. Az asszony, azonban azt mondta neki: «Isten bocsásson meg magának». «Micsoda, maga tán csak nem hisz Istenben?! Az ilyen bolondságban én már rég nem hiszek!» «Meglássa, barátom, válaszolt az asszony, hogy az ön hite olyan, mint a rothadt fa, amely akkor törik össze maga alatt, amikor reá akar támaszkodni. Vigyázzon, hogy meg ne büntesse az Isten!» «Csak büntessen, ha van Isten, válaszolta az ember. Holnap erre szép alkalma volna. Elmegyek Szt. H.-ba és ha van Isten, álljon utamba, úgy, mint egykor Saulnak, ahogy a maguk bibliája mondja és sujtson engem is a földre, akkor én is fogok Őbenne hinni!» E szavak hallatára az öreg asszony elfutott. A férfi még egyszer utána kiabált: «Mondja meg Istenének, ne feledkezzen meg rólan holnap, csapjon a földhöz, akkor hiszek neki!» Másnap, vasárnap, kora reggel, barátjával, jó egészségben és jó kedvvel indult utnak. Mikor az út felét megtették, az Istentagadó rosszul lett és összerogyott. Amikor megvizsgálták, kiderült, hogy gutaütötte. Hazá szállították. Oda-haza barátai közül egy sem nézett feléje. Kétségbeesett helyzetében lelkészért küldött, kinek bevallotta bűneit és folyton azt mondogadta: «Most már tudom, hogy van Isten, ó, most már határozottan tudom, hogy van Isten! Légy nekem, bűnösnek irgalmas.» A lelkész a biblia alapján azt hirdette, hogy Isten még őt is kegyelmébe fogadja. Erre újból felragyogtak az istentagadó szemei. Megtanult hinni. Amikor az Ur Szt. vacsoráját felvette, azt az öreg asszonyt is meghívta, akit annakidején annyira kigunyolt. Mikor haldoklott, ezek voltak utolsó szavai: «Még engem is elfogadott az Ur!»

Nyelvek. A kitünő mesemondó: Aesopus elmondja, hogy gazdája egy alkalommal azzal bízta meg, hogy a vendégek számára a legjobbat szerezzé be. Aesop eleget tett a parancsának. Mikor asztalhoz ültek, minden táiban nyelvek voltak feltálalva. Gazdája kérdőre vonta. Aesopus ekkor azt mondta: „Azzal bízta meg, hogy a legjobbat találjam. Igazán a világon nincsen jobb, mint a nyelv.” Gazdája hangosan azt mondta: „Jól van, hát a legközelebbi alkalommal a legrosszabbat találj!” A legköze-

lebbi vendégség alkalmával, mikor a vendégek asztalhoz ültek, megint nyelveket látott Aesopus. Gazdája igen haragudott s azt mondta: „Mikor a legjobbat találattam veled, akkor nyelveket látaltál, ma a legrosszabbat találattam veled, megint nyelveket látaltál, hát mi van veled?” Aesopus nyugodtan azt felelte: „Mikor is, most is híven teljesítettem parancsodat. A nyelv a legjobb lehet, de a legrosszabb is, attól függ, hogyan használjuk.” Igen, a nyelv dicsérheti Istent, de szidhatja is. A nyelv imádkozhatik s káromkodhatik! A te nyelved mit beszél: Jót, vagy gonoszt? *Jok. 3. 9.*

Megmerevült a gyilkolásra felemelt kéz. A minap történt egy bukovinai megyében, melyet az ottani csángók ősidők óta Radócnek hívnak. Egy Clipe Vazul nevű parasztember a háboru óta oda volt már Amerikában. Nemrég írta Clipe a feleségének, hogy megszédte magát eléggé pénzzel s hazajön. Az asszony egészen megzavarodva szaladgált végig a falun a levéllel, mesélve mindenkinek a nagy szerencsét. Amikor elérkezett aboldog óra, amelyben az állomáson fogadhatta volna Clipét családja, a sógor, az asszony testvérbátyja, azt mondotta, hogy ő elmegy a sógorért és hazahozza. Azzal utnak is indult, de az erdőkön át az állomáshoz tartva kitért egy mellékutra és ott gödröt ásott. Azzal hajtott tovább, fogadta a megérkező sógort s indult vele visszafelé. Amikor az erdőhöz értek, letért az útról, merthogy erre rövidíteni lehet és a gödörhöz hajtattott. Ott aztán kiragadta lába alól az élesre fent fejszét s ráfogta az amerikusra. A szerencsétlen áldozat borzalmas halálfélelem közben várta végóráját, de alighogy a fejsze a levegőben magasra lendült, irtózáttal látta, hogy sógora ott áll mellette, feje fölött lecsapásra készen tartva a fejszét, de mozdulni nem tud és szemé üveges. Az amerikuson derékon nyalábolta megmerevedett sógorát, feldobta a szekérré és beszállította a radóci kórházba. Az orvosok tanácstalanok a különös merevedési esettel szemben. Az ember mozdulni nem tud, beszélni még kevésbé. Feje fölét emelt kézzel fekszik a kórházi ágyon, mintha összeszorított markában most is a fejsze nyelét szorongatná.

— A vallásoktatás Németországban és Olaszországban nagy változások előtt áll. Németországban a szociáldemokraták teljesen ki akarják küszöbölni az alsóbb iskolákból. Olaszországban az alsóbb iskolákban még kötelező, míg a felsőbb iskolákban a tanulóktól függ: akarnak-e hittant tanulni vagy sem? Van hely, ahol akarnak és van, ahol nem akarnak. — Jaj annak az országnak s népnek, mely ellöki magától az Istenről szóló tudományt. Ott csakhamar országai állapotok uralkodnak! A vallást nem úgy kell tanítani mint az egyszerűet! A vallás-tanítás végcélja, hogy az embereket meglérésre vezesse. ♦♦